

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Aleše Roztočila a soudců Mgr. Petry Weissové a Mgr. Tomáše Kocourka v právní věci žalobkyně: **Moravská nemovitostní a. s.**, IČO: 282 82 264, se sídlem Příkop 843/4, Zábřovice, Brno, zast. Mgr. Tomášem Kaspříkem, advokátem, se sídlem Václavské náměstí 776/10, Praha 1, proti žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**, se sídlem Masarykova 427/31, Brno, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 17. 2. 2020, č. j. 7070/20/5300-22443-712892, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 20. 4. 2022, č. j. 30 Af 26/2020-69,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

I. Shrnutí předcházejícího řízení

[1] Žalovaný shora označeným rozhodnutím zamítl odvolání žalobkyně a potvrdil dodatečný platební výměr na daň z přidané hodnoty za zdaňovací období únor 2017 Finančního úřadu pro Zlínský kraj (dále též „správce daně“) ze dne 27. 11. 2018, č. j. 2075387/18/3312-50522-712289, kterým nebyl žalobci uznán nárok na odpočet daně plynoucí z pořízení osobního automobilu Ferrari 430 Scuderia ve výši 957.669 Kč (dále jen „automobil“). Správce daně nárok na odpočet daně neuznal, jelikož žalobkyně neprokázala, že předmětný automobil pořídila k uskutečňování své ekonomické činnosti.

[2] Žalobkyně podala proti rozhodnutí žalovaného žalobu u Krajského soudu v Brně. Namítala, že žalovaný otázku pořízení automobilu k uskutečňování její ekonomické činnosti posoudil nesprávně. Poukazovala na investiční potenciál automobilu s ohledem na možnost jeho zhodnocení budoucím prodejem za vyšší cenu. Žalobkyně také namítala, že

napadené rozhodnutí je založeno na nedostatečně, resp. nesprávně zjištěných a obsahově zcela nepravdivých skutečnostech, a že správce daně se dopustil pochybení při hodnocení důkazů. Není zřejmé, proč správce daně některé důkazní prostředky neosvědčil jako důkaz a nepřesunul je do veřejné části spisu. Rozhodnutí žalovaného též považovala za nepřezkoumatelné, jelikož žalovaný se nevypořádal se všemi námitkami uvedenými v odvolání.

[3] Krajský soud v Brně výše nadepsaným rozsudkem žalobu zamítl. Rozhodnutí žalovaného předně neshledal nepřezkoumatelným, jelikož je z něj zřejmé, jaké stanovisko zaujal žalovaný k námitkám žalobkyně i jak ve svém souhrnu zhodnotil důkazy shromážděné v daňovém řízení. Neshledal rovněž důvodnou námitku spočívající v pochybení při provádění důkazů. Soud konstatoval, že všechny listiny, které žalovaný použil jako důkaz, byly přesunuty do veřejné části spisu a žalobkyně měla možnost se s nimi seznámit.

[4] Nedůvodnou shledal krajský soud také stěžejní námitku žalobkyně, že automobil měl sloužit ekonomické činnosti žalobkyně jako investice. Soud v této souvislosti nejprve shrnul výsledky dokazování provedeného v rámci daňové kontroly. Žalobkyně v průběhu daňové kontroly prokazovala, že předmětný automobil má sloužit k pronájmu. V těchto důkazech však byly shledány rozpory, případně se mělo jednat o důkazy vytvořené dodatečně, nebo důkazy nevěrohodné. Žalovaný proto v souladu se správcem daně dospěl k závěru, že žalobkyně využití automobilu ke své ekonomické činnosti neprokázala.

[5] Krajský soud se s tímto závěrem žalovaného ztotožnil. Konstatoval, že během daňové kontroly zjistil správce daně několik indicií, které jej vedly k závěru, že předmětné vozidlo nebylo využíváno k ekonomickým účelům. Jednalo se například o nekompletní listinné důkazy (smlouvy o nájmu vozidla) nebo chybějící pokladní doklady vystavené při údajném pronájmu vozidla. Navíc předkládané důkazní listiny byly žalobkyní v průběhu daňové kontroly měněny a vystavené faktury na pronájem předmětného vozidla nekorespondovaly s údaji zachycenými v knize jízd. Další nejasnosti plynuly i z výpovědí svědků, kteří si pronajali vozidlo pro zážitkové jízdy, nicméně nedokázali si vzpomenout na žádnou z podrobností, jako například ujetou vzdálenost, počasí, trasu, místo, kde tankovali, a podobně. Poté, co správce daně oznámil žalobkyni nesrovnalosti mezi údaji zjištěnými z knihy jízd a svědeckými výpověďmi, případně vystavenými fakturami, žalobkyně dodala novou knihu jízd, ve které napravila nesrovnalosti vytýkané správcem daně. Údaje v nové knize jízd se však lišily od původní knihy jízd, což svědčí o nevěrohodnosti předkládaných dokladů. Výše uvedené nesrovnalosti a manipulace s daty podle soudu oprávněně vyvolaly u správních orgánů obavy o věrohodnosti poskytnutých výdajů a o tom, zda vůbec došlo k pronájmu předmětného vozidla. Kromě nesrovnalostí v dokladech lze i podle soudu za další důležitou skutečnost označit neexistenci pojištění předmětného vozidla pro účely pronájmu. Pokud by žalobkyně skutečně hodlala vozidlo v rámci své ekonomické činnosti pronajímat, nepochybně tomu musela přizpůsobit pojistnou smlouvu. V případě, že tak neučinila, jedná se o další indicii svědčící o tom, že vozidlo mohlo být pořízeno za jiným účelem než k využívání pro podnikatelskou činnost žalobkyně.

pokračování

[6] Pokud žalobkyně namítala, že využití automobilu k její ekonomické činnosti spočívá v investiční hodnotě automobilu, krajský soud konstatoval, že těžiště dokazování spočívá v daňovém řízení. V něm žalobkyně v souladu s § 92 odst. 3 daňového řádu byla povinna prokázat mj. souvislost pořízeného plnění s její ekonomickou činností. Pokud v průběhu celého daňového řízení tvrdila, že vozidlo pořídila za účelem jeho pronájmu klientům, k čemuž směřovalo důkazní řízení, nemůže nyní v řízení před správními soudy s úspěchem svoji verzi změnit a tvrdit, že vozidlo bylo pořízeno za účelem investice. Prostor pro prokázání souvislosti plnění s ekonomickou činností žalobkyně byl v řízení daňovém. Pokud jej žalobkyně nevyužila, nemůže důsledky neunesení důkazního břemena zhojit v řízení před správními soudy.

II. Obsah kasační stížnosti a vyjádření žalovaného

[7] Žalobkyně (dále též „stěžovatelka“) napadla rozsudek krajského soudu kasační stížností, ve které namítá, že již v řízení před správcem daně uplatnila argumentaci směřující k investičnímu charakteru pořízeného majetku a upozornila správce daně na skutečnost, že je povinen vykládat zákon i směrnici v souladu s výkladem Soudního dvora Evropské Unie (dále jen „SDEU“) v rozhodnutí ve věci C-153/11, *Klub OOD*, tak, že žádný právní předpis neukládá stěžovateli povinnost ihned po pořízení investičního majetku tento majetek používat k podnikatelským účelům. Stěžovatelka tedy nebyla povinna vozidlo ani ihned nabízet k pronájmu, ani jej bezprostředně nabízet k prodeji. Správce daně však nárok na odpočet DPH z pořízení automobilu neuznal s odůvodněním, že do skončení daňové kontroly nedošlo ke zdanitelnému plnění v souvislosti s pořízením automobilu. Správní orgány ani krajský soud však investiční charakter automobilu a jeho význam k přiznání odpočtu DPH v rozporu se závěry SDEU ve věci *Klub OOD* neakceptovaly, a s argumentací a důkazy předloženými stěžovatelkou se nevyřádaly.

[8] Stěžovatelka v této souvislosti namítá, že daňové řízení nepodléhá zásadě koncentrace řízení a daňový subjekt je i v jeho průběhu oprávněn svá tvrzení doplňovat a měnit. Investiční potenciál a zhodnocení předmětného vozidla dokazuje znalecký posudek, který předložila v rámci řízení před soudem. Nejedná se přitom o žádné nové tvrzení, nýbrž o důkaz pravdivosti tvrzení uplatněných již v rámci daňového řízení, tj. o důkaz v souladu s judikaturou NSS relevantní a přípustný.

[9] Správce daně a zejména pak žalovaný vycházeli při svém rozhodování z nepravdivých údajů jednak o tom, že předmětné vozidlo nepřešlo v rámci fúze na právního nástupce daňového subjektu (tj. na stěžovatelku), a dále také z předpokladu ohledně nenávratnosti půjčky prostředků určených na pořízení vozidla panu Romanu Staňkovi (tj. předsedovi představenstva stěžovatelky). Předmětné vozidlo však přešlo na stěžovatelku a půjčka byla panu Romanu Staňkovi řádně splacena. Pan Roman Staněk s předmětným vozidlem nejezdil a žádný z důkazů nijak nesvědčí o tom, že by se tak stalo. Celá úvaha daňových orgánů se tak zakládá na jejich čisté spekulaci, není nijak odůvodněna a vše je postaveno na argumentaci, že tuto skutečnost nelze vyloučit. Není dále zřejmé, z jakého důvodu nebyly všechny písemnosti z vyhledávací části spisu vedeného správcem

daně po skončení daňové kontroly převedeny do veřejné části, a proč nebyly použity jako důkazní prostředek.

[10] Napadený rozsudek je nepřezkoumatelný pro nedostatek důvodů, jelikož krajský soud se nijak nevypořádal s argumentací stěžovatele prokazující investiční potenciál automobilu, kterou fakticky odmítl jako opožděnou. Rovněž se nijak nevypořádal s předloženým znaleckým posudkem, který měl investiční potenciál automobilu dokládat. Nevyjádřil se nijak ani k odkazům stěžovatelky na rozsudek SDEU ve věci *Klub OOD*.

[11] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti uvádí, že důvodem doměření daně bylo to, že záměr ani realizaci ekonomické činnosti spojené s předmětným vozem nebyla stěžovatelka schopná prokázat. Stěžovatelka od počátku daňové kontroly prokazovala, že automobil má být využíván ke krátkodobému pronájmu. Vzhledem k řadě nesrovnalostí a rozporů v tvrzeních a důkazech předložených stěžovatelkou však správce daně dospěl k závěru, že stěžovatelka důkazní břemeno ke svým tvrzením neunesla. Možný investiční potenciál automobilu stěžovatelka zmínila pouze okrajově a nepředložila k němu žádné relevantní důkazy. Investiční činnost žalovaný také považuje za nekompatibilní s využíváním vozidla ke krátkodobým pronájmům, které jsou ve vztahu k zachování či růstu hodnoty automobilu rizikové.

[12] K namítaným vadám daňového řízení a řízení před soudem žalovaný uvádí, že námitka vztahující se k řazení listin do veřejné části spisu byla řádně vypořádána krajským soudem, přičemž daňové řízení žádnými podstatnými vadami zatíženo nebylo. Krajský soud pak nemohl zohlednit nová skutková tvrzení stěžovatelky učiněná v žalobě. Žalovaný tedy navrhuje kasační stížnost zamítnout.

III. Posouzení kasační stížnosti

[13] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil zákonné náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že byla podána včas, osobou oprávněnou, proti rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost ve smyslu § 102 s. ř. s. přípustná, a stěžovatelka je v souladu s § 105 odst. 2 s. ř. s. zastoupena advokátem. Poté Nejvyšší správní soud přezkoumal důvodnost kasační stížnosti dle § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů.

[14] Kasační stížnost není důvodná.

[15] Stěžovatelka napadá rozsudek krajského soudu mimo jiné pro vadu nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů [§ 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.]. Nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku je přitom vadou tak závažnou, že se jí Nejvyšší správní soud musí podle § 109 odst. 4 s. ř. s. zabývat z úřední povinnosti, tedy i tehdy, pokud by ji stěžovatel sám nenamítal.

[16] Za nepřezkoumatelná pro nedostatek důvodů jsou považována zejména taková rozhodnutí, u nichž není z odůvodnění zřejmé, jakými úvahami se soud řídil při hodnocení skutkových i právních otázek a jakým způsobem se vyrovnal s argumenty účastníků řízení (srov. např. rozsudek NSS ze dne 29. 7. 2004, č. j. 4 As 5/2003-52). Již v rozsudku ze dne 14. 7. 2005, č. j. 2 Afs 24/2005-44, Nejvyšší správní soud zdůraznil, že „*není-li z odůvodnění napadeného rozsudku krajského soudu zřejmé, proč soud nepovažoval za důvodnou právní*

pokračování

argumentaci účastníka řízení v žalobě a proč žalobní námitky účastníka považuje za liché, mylné nebo vyvrácené, nutno pokládat takové rozhodnutí za nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. zejména tehdy, jde-li o právní argumentaci, na níž je postaven základ žaloby. Soud, který se vypořádává s takovou argumentací, ji nemůže jen pro nesprávnost odmítnout, ale musí také uvést, v čem konkrétně její nesprávnost spočívá.“

[17] Nejvyšší správní soud konstatuje, že v tomto ohledu nelze považovat napadený rozsudek krajského soudu za nepřezkoumatelný pro nedostatek důvodů. Stěžovatelka spatřuje nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku v tom, že krajský soud se nevypořádal s její žalobní argumentací, podle níž předmětný automobil sloužil k ekonomické činnosti stěžovatelky jako investice. Krajský soud se však s touto argumentací stěžovatelky vypořádal v odst. 41 napadeného rozsudku. Zde uvedl, proč tuto argumentaci stěžovatelky nepovažoval za rozhodnou pro posouzení věci (a z jakého důvodu tedy na tuto argumentaci podrobněji nereagoval), a proč neprováděl důkaz předloženým znaleckým posudkem Ing. Libora Fojtíka. Způsob vypořádání předmětné námitky krajským soudem a důvody pro tento postup jsou tedy z napadeného rozsudku zřejmé, a rozsudek proto namítanou vadou nepřezkoumatelnosti netrpí.

[18] Nejvyšší správní soud se dále zabýval námitkou nesprávného právního posouzení oprávněnosti nároku na odpočet DPH v souvislosti s pořízením předmětného automobilu.

[19] Podle § 92 odst. 3 zákona č. 280/2009 Sb., daňového řádu, je povinností daňového subjektu prokázat *všechny skutečnosti, které je povinen uvádět v řádném daňovém tvrzení, dodatečném daňovém tvrzení a dalších podáních*. Podle odst. 4 stejného ustanovení dále platí, že *pokud to vyžaduje průběh řízení, může správce daně vyzvat daňový subjekt k prokázání skutečností potřebných pro správné stanovení daně, a to za předpokladu, že potřebné informace nelze získat z vlastní úřední evidence*. Správce daně podle § 92 odst. 5 písm. c) daňového řádu naopak prokazuje *skutečnosti vyvracející věrohodnost, průkaznost, správnost či úplnost povinných evidencí, účetních záznamů, jakož i jiných záznamů, listin a dalších důkazních prostředků uplatněných daňovým subjektem*.

[20] Uplatní-li plátce nárok na odpočet DPH na vstupu z přijatých zdanitelných plnění, která správce daně následně zpochybní, je na plátcí, aby v souladu s § 92 odst. 3 daňového řádu prokázal splnění nejen formálních, ale i hmotněprávních podmínek odpočtu (viz např. rozsudky NSS ze dne 25. 10. 2006, č. j. 2 Afs 7/2006-107, ze dne 24. 1. 2008, č. j. 7 Afs 112/2007-40, č. 1836/2009 Sb. NSS, nebo ze dne 26. 6. 2014, č. j. 5 Afs 65/2013-79).

[21] Formální podmínkou uplatnění nároku na odpočet je především existence daňového dokladu vystaveného plátcem podle § 73 odst. 1 zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty (dále též zákon o DPH). Hmotněprávní podmínky vzniku nároku na odpočet pak vyplývají z § 72 odst. 1 zákona o DPH, podle něhož nárok na odpočet na vstupu vzniká plátcí, který zdanitelné plnění přijaté od jiného plátce použije pro uskutečnění své ekonomické činnosti.

[22] Podle § 5 odst. 2 zákona o DPH se ekonomickou činností pro účely zákona o DPH rozumí *soustavná činnost výrobců, obchodníků a osob poskytujících služby, včetně důlní*

činnosti a zemědělské výroby a soustavné činnosti vykonávané podle zvláštních právních předpisů, zejména nezávislé činnosti vědecké, literární, umělecké, výchovatelské nebo učitelů, jakož i nezávislé činnosti lékařů, právníků, inženýrů, architektů, dentistů a účetních znalců. Za ekonomickou činnost se také považuje využití hmotného a nehmotného majetku za účelem získání příjmů, pokud je tento majetek využíván soustavně. Samostatně uskutečňovanou ekonomickou činností není činnost zaměstnanců nebo jiných osob, kteří mají uzavřenou smlouvu se zaměstnavatelem, na základě níž vznikne mezi zaměstnavatelem a zaměstnancem pracovníprávní vztah, případně činnosti osob, které jsou zdaňovány jako příjmy ze závislé činnosti podle zvláštního právního předpisu.

[23] Pokud daňový subjekt uplatní nárok na odpočet DPH z určitého plnění, například pořízení automobilu, jako je tomu v posuzovaném případě, musí být schopen na výzvu správce daně jednoznačně a konkrétně prokázat, k jaké ekonomické činnosti má pořízené vozidlo sloužit, přičemž musí být schopen v tomto směru unést své důkazní břemeno plynoucí z § 92 odst. 3 daňového řádu. Právě unesení důkazního břemene stěžovatelky k otázce, zda byl automobil využit k její ekonomické činnosti, je pro posouzení nyní projednávané věci rozhodující.

[24] Stěžovatelka v kasační stížnosti odkazuje na rozsudek SDEU *Klub OOD*, ze kterého dovozuje, že jí nárok na odpočet DPH z pořízení automobilu měl vzniknout bez ohledu na jeho faktické využití k ekonomické činnosti v dotčeném zdaňovacím období. Soudní dvůr se v tomto rozsudku zabýval předběžnou otázkou týkající se výkladu čl. 168 Směrnice Rady 2006/112/ES ze dne 28. listopadu 2006 o společném systému daně z přidané hodnoty (směrnice o DPH) ve vztahu k situaci, kdy osoba povinná k dani uplatnila právo na odpočet DPH z akvizice nemovitosti, kterou začlenila do svého obchodního majetku jako investiční majetek, která nicméně nebyla bezprostředně v dotčeném zdaňovacím období užívána. Na otázku, zda lze z tohoto důvodu povinné osobě v takové situaci upřít právo na odpočet DPH odpověděl Soudní dvůr takto: „Článek 168 písm. a) směrnice Rady 2006/112/ES ze dne 28. listopadu 2006 o společném systému daně z přidané hodnoty je třeba vykládat v tom smyslu, že osoba povinná k dani jednající jako taková, která pořídila investiční majetek a začlenila jej do obchodního majetku, má právo na odpočet daně z přidané hodnoty ubrazené při pořízení tohoto majetku ve zdaňovacím období, v němž nastala splatnost daně, a to nezávisle na okolnosti, že uvedený majetek není ihned používán k podnikatelským účelům. Je věcí vnitrostátního soudu, aby určil, zda osoba povinná k dani pořídila investiční majetek pro potřeby své ekonomické činnosti, a případně posoudil existenci zneužití.“

[25] Stěžovatelce lze tedy přisvědčit v tom, že akvizice obchodního majetku, který není ihned používán k podnikatelským účelům, s ohledem na citovaný rozsudek SDEU obecně nebrání uplatnění nároku na odpočet DPH ve zdaňovacím období, kdy byl tento majetek pořízen. Je však v kompetenci vnitrostátních orgánů, aby posoudily, zda byl takový majetek povinnou osobou pro potřeby její ekonomické činnosti, a případně též možnost zneužití uplatněného odpočtu DPH.

[26] V posuzovaném případě byla ve vztahu k okolnostem využití předmětného vozu u stěžovatelky konána daňová kontrola, v rámci které stěžovatelka kontinuálně prokazovala využití automobilu ke krátkodobému pronájmu. Správce daně však nepovažoval tvrzení stěžovatelky ani předložené důkazy za věrohodné. Nejvyšší správní

pokračování

soud zde odkazuje na shrnutí provedené ve vztahu k provedení dokazování krajským soudem v bodech 36 až 40 napadeného rozsudku (jehož podstatnou část shrnuje Nejvyšší správní soud též výše v odst. 5 tohoto rozsudku), ze kterého vyplývají pochybnosti o tvrzení stěžovatelky, že automobil byl skutečně využíván ke krátkodobému pronájmu, kdy správce daně shledal zejména nevěrohodnost důkazů navržených stěžovatelkou.

[27] S ohledem na tuto skutečnost nelze v posuzovaném případě akceptovat konstrukci předestřenu stěžovatelkou, že není podstatné, že automobil nebyl ihned využíván k její ekonomické činnosti. Stěžovatelka totiž sama takové využití automobilu ke krátkodobým pronájmům tvrdila a prokazovala, ale důkazní břemeno v tomto směru neunesla. Situaci v posuzovaném případě je tedy třeba odlišit od situace, v níž by stěžovatelka konzistentně tvrdila, že automobil aktuálně ke krátkodobým pronájmům nabízen není, popřípadě k žádnému pronájmu zatím nedošlo. Rozhodující je neunesení důkazního břemene stěžovatelkou ve vztahu k prokázání ekonomického využití automobilu. Pochybnosti správce daně ohledně účelu využití automobilu vztahující se i ke způsobu financování jeho pořízení prostřednictvím půjčky ze strany předsedy představenstva, považuje Nejvyšší správní soud s ohledem na celkové okolnosti případu za legitimní a prokázané.

[28] Stěžovatelka v této souvislosti namítá, že ekonomickou činností, k níž je automobil z její strany využíván, je samotná jeho investiční akvizice, která umožní jeho pozdější prodej se ziskem. Zde je však třeba konstatovat, že tento způsob ekonomického využití automobilu stěžovatelka v daňovém řízení neprokázala. Stěžovatelka sice tuto eventualitu uvedla ve svém vyjádření ke kontrolním zjištěním a následně také (na okraj) v odvolání proti platebnímu výměru správce daně, nicméně její tvrzení zůstala pouze v obecné rovině a stěžovatelka k jejich prokázání nepředložila, resp. nenavrhla žádné důkazy. Vzhledem k tomu nelze klást správci daně a žalovanému k tíži, že se rovněž k této variantě vyjádřili pouze obecným způsobem.

[29] Poprvé stěžovatelka jako důkaz k prokázání tvrzení o investičním potenciálu automobilu označila až znalecký posudek Ing. Libora Fojtíka v řízení před krajským soudem. V této souvislosti je třeba přisvědčit krajskému soudu, že těžiště dokazování spočívá v daňovém řízení, a stěžovatelka nemůže v posuzovaném případě důsledky neunesení svého důkazního břemene v řízení před správními orgány zhojit v řízení před správními soudy. S ohledem na to krajský soud nepochybil, pokud neprovedl jako důkaz znalecký posudek označený v žalobě. Ani v případě jeho provedení krajským soudem by nicméně nebylo možné v posuzovaném případě zhojit neunesení důkazního břemene stěžovatelkou v daňovém řízení stran využití automobilu k ekonomické činnosti stěžovatelky. Samotný investiční potenciál předmětného automobilu totiž neprokazuje, že stěžovatelka jej za tímto účelem v rámci své ekonomické činnosti pořídila a v souladu s tímto účelem jej využívala, respektive že lze investiční akvizici automobilů legitimně považovat za součást ekonomické činnosti stěžovatelky. Takovou skutečnost stěžovatelka v daňovém řízení neprokázala. Nejvyšší správní soud proto uzavírá, že stěžovatelka neprokázala pořízení automobilu pro účely své ekonomické činnosti, a nemohla proto oprávněně v této souvislosti uplatňovat právo na odpočet DPH.

[30] Stěžovatelka dále namítá, že není zřejmé, z jakého důvodu nebyly všechny písemnosti z vyhledávací části spisu převedeny do veřejné části, a proč nebyly použity jako

důkazní prostředek. Ve vztahu k této námitce se Nejvyšší správní soud ztotožňuje s posouzením provedeným krajským soudem v bodě 27 napadeného rozsudku, dle kterého byl postup správního orgánu v souladu s § 65 daňového řádu. Vady v postupu žalovaného zde neshledává ani Nejvyšší správní soud. Tato námitka stěžovatelky je nadto vznesena pouze v obecné rovině a není zřejmé, jakým konkrétním způsobem mohla být v tomto případě postupem správce daně zkrácena práva stěžovatelky. Tato námitka proto není důvodná.

IV. Závěr a náklady řízení

[31] Nejvyšší správní soud z výše uvedených důvodů kasační stížnost podle § 110 odst. 1 věty druhé s. ř. s. jako nedůvodnou zamítl.

[32] Zároveň Nejvyšší správní soud rozhodl o nákladech řízení o kasační stížnosti podle § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatelka neměla v řízení úspěch, a právo na náhradu nákladů řízení proto nemá. Procesně úspěšnému žalovanému pak nevznikly v řízení náklady přesahující rámec nákladů jeho běžné úřední činnosti. Náhrada nákladů řízení se mu proto nepřiznává.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 26. ledna 2023

Mgr. Aleš Roztočil
předseda senátu